

1.

Matthias staarde getergd door het raam naar buiten. De zon scheen, het was prachtig weer en vooral: het was zondagmiddag. En wat was hij op dit ogenblik aan het doen? Hij zat te wroeten op een reeks aartsmoeilijke oefeningen van wiskunde. Kon het nog erger op zo'n mooie, vrije dag als vandaag? Volgens hem niet. Dit was pure ellende. Een regelrechte marteling.

Maar hij had geen keus. Het was vandaag 1 juni, binnen minder dan twee weken begonnen de laatste examens van het schooljaar en zijn resultaten daarop zouden bepalen of hij in september al dan niet naar het derde jaar mocht overgaan. Dat lukte wel, hoopte hij. Met de meeste vakken had hij geen moeilijkheden, maar wiskunde... dat was een ander paar mouwen. Dat was altijd al zijn zwakke punt geweest en als je voor wiskunde niet slaagde, had je een levensgroot probleem.

Daarom had Dante voorgesteld dat hij zijn twee vrienden zou bijwerken, zoals hij dat ook voor de kerst-examens had gedaan. Dankzij hem waren Matthias en Rani toen voor wiskunde geslaagd. Sterker nog: ze hadden alle twee zo'n goed examen afgelegd dat

meneer Feyt, hun wiskundeleraar, hen ervan had verdacht gespiekt te hebben, maar gelukkig hadden ze kunnen bewijzen dat dat niet waar was. Het waren Dantes extra lessen geweest die voor het goede resultaat hadden gezorgd en dat was niet eens zo verwonderlijk. Dante was een kei in wiskunde, maar niet alleen dat: hij was een van de slimste leerlingen van het tweede jaar en van computers wist hij alles.

Rani was ook zwak in wiskunde, maar voor Nederlands scoorde ze dan weer de hoogste punten van de klas. Ze las enorm veel en daardoor kende ze meer woorden dan wie ook. Matthias' lievelingsvak was geschiedenis, maar godsdienst deed hij ook graag omdat hun leraar, meneer Leyers, de gewoonte had om spannende verhalen uit de Bijbel te vertellen en verhalen... daar was hij gek op.

Hij schrok toen hij Dante plots op strenge toon hoorde zeggen: 'Matthias, je bent aan het dromen! Ben je klaar met je oefeningen?'

'Euh... nee.'

'Laat eens zien.'

Voor hij het kon verhinderen, trok Dante het blad papier vanonder zijn hand weg.

'Je hebt er nog maar vier gemaakt,' klonk het ontevreden.

Naast zich hoorde Matthias Rani grinniken. Ze zaten alle drie aan de grote tafel in de woonkamer van Dantes ouders. Met dit mooie weer hadden meneer en mevrouw Tavenier besloten om een fietstocht te

maken, zodat Dante zijn vrienden bij zich thuis had uitgenodigd voor nog maar eens een saaie bijles wiskunde. Die kwamen Matthias zo stilaan de oren uit, maar – zoals gezegd – hij had geen keus.

‘Hoeveel oefeningen heb jij al gemaakt, Rani?’ vroeg Dante.

‘Dat zeg ik niet.’ Rani schermde haar blad met haar arm af.

Dante keek verontwaardigd.

‘Doe niet zo kinderachtig.’

Rani’s reactie kwam onmiddellijk.

‘En doe jij niet zo schoolmeesterachtig.’

‘Dat woord bestaat niet eens,’ morde Dante.

‘Toch wel.’

Dante wist beter dan Rani tegen te spreken. Op vlak van woordenschat was ze sterker dan hij. Daarom had hij haar een paar maanden geleden gevraagd om mee te werken aan het schoolkrantje waarvan hij de hoofdredacteur was. Dat kwam omdat een van zijn medewerkers er plots mee was gestopt, zodat ze nog maar met drie overbleven om elke maand het krantje te maken. Dat vond Dante te weinig, vandaar dat hij Rani had voorgesteld lid te worden van de redactie, maar Rani had voor de eer bedankt. Ze had een hekel aan alles wat met de school te maken had, daarom stak ze in de klas nooit haar hand op, meldde zich voor niets vrijwillig en kwam elke ochtend pas op het laatste nippertje naar school.

Matthias vond haar een geweldige meid. Ze kleepte

zich apart – meestal van top tot teen in het zwart – was slim, had gevoel voor humor, trok zich van niemand iets aan en kon hondsbrutaal zijn, zelfs tegen leerkrachten. Eigenlijk was hij al sinds september – toen hij als nieuwe leerling op deze school was begonnen – verliefd op haar, maar dat had hij nooit durven te zeggen. Rani beschouwde hem wel als een vriend, maar of ze hetzelfde voor hem voelde als hij voor haar, was onduidelijk. Wat er juist in Rani omging, wist je zelden of nooit, daar had iedereen het raden naar. Maar net dat maakte haar in Matthias' ogen nog aantrekkelijker: dat geheimzinnige, mysterieuze. O ja, hij was tot over zijn oren verliefd op haar, wat hij enerzijds heerlijk vond, maar anderzijds ook behoorlijk lastig omdat Rani nooit liet merken wat ze nu juist voor hem voelde.

Op dat ogenblik hoorde hij haar vragen:

‘Kunnen we even pauzeren? Ik ben die oefeningen beu.’

Dante keek op zijn horloge.

‘Nee, nog een halfuur.’

‘Je bent een slavendrijver,’ meesmulde Rani. Ze schoof naar voren op haar stoel en probeerde te lezen wat op Dantes blad stond. ‘Waar ben jij eigenlijk mee bezig?’

‘Ik werk aan een artikel voor de schoolkrant.’

‘Komt er dit jaar nog een nummer van het krantje uit?’ vroeg Matthias verbaasd. ‘Zo kort voor de examens?’

‘Die beginnen pas op 13 juni.’

‘Ja, op vrijdag de dertiende nog wel.’ Rani gruwde. ‘Wie heeft zoiets stoms bedacht?’

‘Dat weet je,’ antwoordde Dante. ‘Meneer Paepen.’

‘Die zouden ze onmiddellijk moeten ontslaan,’ meende Rani. Ze had een afkeer van de directeur omdat die haar in september ervan verdacht had een paar smartphones gestolen te hebben. Matthias was erin geslaagd om samen met Dante Rani’s onschuld te bewijzen. Zo waren ze vrienden geworden en sindsdien hadden ze gedrieën wel vaker een probleem op school of in hun klas opgelost. Zoals bijvoorbeeld in december die beschuldiging van spieken. Of vorige maand, toen iemand muziekinstrumenten van het schoolorkest had laten verdwijnen en ermee gedreigd had die te vernielen als de drie raadsels die de dief had opgegeven niet op tijd werden opgelost.

‘Waar gaat dat laatste nummer van de schoolkrant over?’ vroeg Matthias.

‘Dat verklap ik niet.’

‘Hé, doe niet zo flauw,’ teemde Rani.

Dante grijsde, nam zijn brilletje met ronde glazen af en legde het op tafel. Het was, wist Matthias, een gewoontegebaar. Dat deed hij meestal wanneer hij met iets bezig was waar niemand iets van af mocht weten. Negen keer op de tien ging het om een artikel voor de schoolkrant.

‘Nee, ik zeg niets,’ hield Dante vol. ‘Morgen verschijnt het krantje, dan kan je lezen waarover het gaat. Maar je zal ervan opkijken, wees daar maar zeker van.’

‘Dat zeg je alleen om ons nog nieuwsgieriger te maken,’ klaagde Rani.

‘En jullie blijven over de schoolkrant zeuren om niet aan jullie oefeningen te moeten werken,’ kaatste Dante de bal terug. ‘Nog een halfuur, dan drinken we een cola.’

‘Slavendrijver,’ gromde Rani voor de tweede keer.

Matthias boog zich met tegenzin opnieuw over zijn blad. Hij haatte wiskunde. Hij haatte het uit de grond van zijn hart. Nog vier weken ongeveer, dan begon eindelijk de zomervakantie en zou hij twee maanden lang van dat ellendige vak verlost zijn. Heerlijk! Dat was het voordeel van juni: het schooljaar liep ten einde. Hoog tijd was dat trouwens, iedereen was het spuugzat om dag in dag uit urenlang lessen te moeten volgen.

Maar de maand juni had ook nadelen. Op de eerste plaats de examens natuurlijk, al waren de weken daarvoor ook knap vervelend. Met het einde van het schooljaar in zicht ondergingen veel leerkrachten een ware gedaanteverandering. Sommige waren zo goed als klaar met hun programma en deden het wat rustiger aan, maar de meeste schakelden een versnelling hoger en probeerden op de valreep nog zoveel mogelijk leerstof te zien. En wie was op dat vlak de ergste van allemaal? Jawel, meneer Feyt, hun leraar wiskunde.

En juni was om nog een andere reden een belangrijke mijlpaal: het was hun laatste maand in het tweede

jaar. Vanaf 1 september zou dat aardig wat veranderingen met zich meebrengen. Dan kregen ze andere leerkrachten, nieuwe vakken en een andere speelplaats. Hun favoriete bank onder de kastanjabomen zouden ze dus kwijt zijn en dat vond Matthias doodjammer omdat hij, Dante en Rani daar elke dag tijdens de pauzes afspraken.

Aan de andere kant zou er ook iemand verdwijnen die ze maar wat graag kwijt waren: meneer Paepen. Dat zou vooral Rani fantastisch vinden. De directeur van het derde en het vierde jaar heette meneer De Rover. Matthias kende hem alleen van naam, voor de rest wist hij niets over de man af, maar erger dan meneer Paepen kon hij onmogelijk zijn, daar was Rani het volmondig mee eens.

Nu de zomervakantie Matthias' gedachten was binnengeslopen, herinnerde hij zich iets wat vorige vrijdag in alle kranten had gestaan. Men dacht eraan om de langste vakantie van het jaar veertien dagen korter te maken. In juli zou die een week later beginnen en in augustus een week vroeger eindigen.

Toen het bericht in de krant verscheen, waren alle leerlingen ontzet geweest, op een paar uitzonderingen na, zoals Dante. Die vond naar school gaan niet erg, integendeel zelfs. Maar goed, Dante was nu eenmaal een geval apart.

Matthias' ouders juichten het voornemen ook toe omdat ze twee maanden vakantie te lang vonden. Vrij-

dagavond, aan tafel, was zijn zus Sofie over het artikel begonnen. Ze was een jaar jonger dan hij en zat op dezelfde school.

‘Kunnen ze dat echt doen, papa?’ had ze met een bang stemmetje gevraagd.

‘Natuurlijk. Het is de regering die dat beslist.’

‘En hebben wij daar niets over te zeggen?’

‘Het is nog maar een voorstel, Sofie. Het is niet eens zeker of het ook zal gebeuren.’

‘Maar waarom mogen wij onze mening over dat voorstel niet geven? Wij zijn toch de belangrijkste slachtoffers.’

‘*Slachtoffers?*’ herhaalde hun vader. ‘Dat klinkt wel erg dramatisch.’

‘Dat vind ik ook,’ ging hun moeder met hem akkoord. ‘Die veertien dagen krijgen jullie op andere momenten terug, Sofie. Een week tijdens de herfstvakantie en...’

‘Maar dat is niet hetzelfde,’ onderbrak Sofie haar.

‘Volledig mee eens,’ viel Matthias zijn zus bij, en dat gebeurde niet vaak. Meestal dachten Sofie en hij heel anders over zowat alles.

‘Waarom zeg je dat, Matthias?’ vroeg zijn moeder.

‘Omdat we die twee maanden in de zomer broodnodig hebben om van het vorige schooljaar te komen.’

‘Tjongejonge...’ schudde hun vader lacherig zijn hoofd. ‘Wat hebben jullie toch een zwaar leven.’

De spot droop van zijn woorden. Matthias zei niets

meer. Als zijn vader zo begon, had het geen zin meer om nog verder te praten.

De herinnering aan het gesprek had tot gevolg dat Matthias alweer enkele minuten niet meer aan zijn wiskundeoefeningen had gewerkt. Zou het schoolkrantje daarover gaan? vroeg hij zich af. Een eventuele kortere zomervakantie was als onderwerp in elk geval sensationeel genoeg en hoewel Dante de maatregel niet erg vond, wist hij dat de meeste leerlingen daar anders over dachten. Als zijn artikel kritiek gaf op het voornemen van de regering, zou dat de verkoop van het krantje alleen maar ten goede komen en dat vond Dante veel belangrijker dan een kortere zomervakantie.

Er viel Matthias nog iets te binnen wat in september zou veranderen. Als ze naar het derde jaar gingen, zou Dante niet langer de hoofdredacteur van het krantje zijn. In het derde en vierde jaar hadden ze een andere redactie en aan het hoofd daarvan stond een leerling uit het vierde jaar. Dante zou dus weer van nul moeten beginnen, als een gewone medewerker. Maar, had hij onlangs gezegd, zodra hij zelf in het vierde jaar zat, werd hij opnieuw hoofdredacteur, zeker weten.

Matthias twijfelde er geen seconde aan dat hem dat zou lukken. Als Dante zijn zinnen op iets zette, kreeg hij dat meestal ook voor elkaar.

‘Is dat halfuur nog niet voorbij?’ hoorde hij op dat ogenblik Rani vragen.

‘Nog tien minuten,’ antwoordde Dante met een blik op zijn horloge.

‘Dat kan niet.’

‘En toch is het zo,’ zei Dante onverbiddelijk.

‘Pff... ik krijg stilaan de stuipen van die oefeningen.’

‘Heb je liever een onvoldoende op je examen?’

Daar had Rani natuurlijk niet van terug. Ze grommelde nog wat voor zich uit, maar ging dan toch verder met haar werk. Ook voor haar was het uiterst belangrijk om een goed resultaat voor wiskunde te behalen. Ze was net als Dante enig kind, maar sinds haar ouders gescheiden waren, woonde ze alleen bij haar moeder en die zou heel kwaad worden als Rani voor een vak niet slaagde. Mevrouw Smeyers was iemand die zich nooit moeide met wat er op school gebeurde – die trek had Rani dus van geen vreemde – maar als haar dochter een onvoldoende haalde, kon ze zich verschrikkelijk boos maken.

Misschien, flitste het plots door Matthias’ hoofd, werkte Dante aan een artikel over een andere maatregel die in september van kracht zou worden. De minister van Onderwijs had onlangs beslist dat er vanaf volgend schooljaar geen smartphones meer gebruikt mochten worden in het derde en vierde jaar. Dat was nu al zo voor de eerste twee jaren van het middelbaar onderwijs, maar in september werd de maatregel uitgebreid tot de twee volgende jaren.

Het bericht was vorige week ingeslagen als een bom. Iedereen van het tweede jaar had ernaar uitge-

keken om vanaf september op het schoolplein open en bloot op sociale media te kunnen gaan, maar dat werd nu verboden. Alweer een beslissing waarover de mening van de leerlingen niet was gevraagd.

Natuurlijk was er heel wat protest gekomen en daarom hadden alle ouders een brief van de school gekregen. Daarin werd opgeroepen dat ze hun kinderen deden inzien dat de maatregel voor hun eigen goed was. Als ze tijdens de pauzes niet op sociale media mochten gaan, zouden ze meer met elkaar praten en gemakkelijker vrienden maken.

De brief was ondertekend door zowel meneer Paepen als meneer De Rover en eindigde ermee dat de school iedereen zou straffen die de nieuwe regel overtrad. Tot nu toe gebeurde het weleens dat leerlingen van het eerste en tweede jaar tijdens de pauzes stiekem op sociale media gingen, maar vanaf september zou daar paal en perk aan worden gesteld. Welke straffen de twee directeurs van plan waren te geven, stond er niet bij, maar op school deden al verschillende geruchten de ronde. Wie betrapt werd met zijn smartphone, zou het toestel een hele week moeten afgeven en iets ergers was nauwelijks voorstelbaar.

Niemand wist of het gerucht klopte, maar meneer Paepen kennende zou dat best wel eens kunnen en blijkbaar ging meneer De Rover met hem akkoord, aangezien ook zijn naam onderaan de brief stond. Tenslotte was hij de directeur van het derde en het vierde jaar waar de nieuwe maatregel van kracht zou worden.

Ook daarover was er bij Matthias' thuis aan tafel uitvoerig gediscussieerd. Voor Sofie veranderde er niets omdat zij in september naar het tweede jaar ging waar toch al geen smartphones gebruikt mochten worden, maar Matthias was heel ontgoocheld geweest.

Op school was er onder de leerlingen afgesproken dat iedereen zijn ouders zou vragen om protest aan te tekenen bij de directie, maar Matthias' vader had geweigerd om dat te doen. Hij vond het een goed idee, had hij gezegd, en daarmee was de kous af. Zijn vader protesteerde nooit tegen wat er op school werd beslist. Zijn moeder deed dat soms wel, maar niet in dit geval. Ook zij was van mening dat de nieuwe maatregel bevorderlijk zou zijn voor de sociale vaardigheden van jonge mensen.

‘Zo,’ zei Dante plots. ‘Tijd voor een pauze. Wie wil een cola?’

‘Ik,’ antwoordde Rani terwijl ze met een zucht van opluchting haar balpen neerlegde.

‘Jij ook, Matthias?’

‘Graag.’

Dante verdween naar de keuken. Matthias had gehoopt op zijn blad te kunnen lezen waar het artikel voor de schoolkrant over ging, maar dat viel tegen. Dante was slimmer dan dat en had de tekst meegenomen. Matthias gromde teleurgesteld voor zich uit. Hij zou dus, net als iedereen, moeten wachten tot morgen.

‘Dat valt tegen, hé,’ grinnikte Rani die blijkbaar had geraden wat er in hem omging.

‘Jij wilt toch ook graag weten waar dat artikel over gaat.’

Rani haalde haar schouders op.

‘Eigenlijk ligt dat voor de hand. Over de nieuwe maatregel voor smartphones volgend schooljaar.’

‘Ja, dat denk ik ook.’

‘Wel dan.’

‘Ik wou het gewoon zeker weten.’

‘Je bent veel te nieuwsgierig, Matthias.’

‘Nee, dat is niet waar.’

‘Toch wel.’

Matthias sprak haar niet meer tegen. Als Rani zus of zo over iets of iemand dacht, kon je zeggen wat je wilde, ze bleef hoe dan ook bij haar mening.

Dante kwam terug met drie flesjes cola. Hij zat nog maar net terug op zijn stoel, toen Rani zei:

‘Vertel nu eens, Dante, wat je juist over die smartphones hebt geschreven.’